

Jernbanepleanen. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, der sagde, at det tidligere har været en Hovedfejl, at man, naar man i København har udvidet, har udvidet for lidt, men Grunden til, at man den Gang begrænsede Jernbanepleanen i dens oprindelige Form, ligger her i det høje Folketing; som ikke vilde gaa med til at gennemføre den store Udvidelse, og som desværre heller ikke gik med til at opføre Københavns Personbanegaard i den Størrelse, i hvilken den burde være gennemført, hvilket vilde have sparet Staten for betydelige Udgifter til de mange Statsbaneadministrationskontorer, som man nu maa leje, og i en Form, som vilde have gjort Stationen kønnere i det ydre — jeg taler ikke om det indre — end den, vi har nu. Jeg mener, at Lovforslaget ogsaa har sin Betydning derved, at man i Virkeligheden begynder paa at gennemføre det, som man egentlig burde være skredet til at gennemføre allerede i Begyndelsen af Aarhundredet.

Hvorfor gennemfører man nu den ydre Godsbane? Man gennemfører den i Virkeligheden ikke saa meget for at yde et Gode til de Bydele, som i sin Tid følte sig brøstholdne ved Forandringen, men man gennemfører den, fordi det er en Statsbanenødvendighed. I Juli 1915 rettede Ministeren en Skrivelse til det Udvalg, der var nedsat i den Anledning. Jeg synes for Resten, at Udvalg er en Betegnelse, som man ikke kan bruge i dette Tilfælde; et Udvalg er noget, der vælges af en større Forsamling, men jeg ved ikke, hvordan det er, til Tider har man saadan en Skræk for Kommissioner, til andre Tider nedsætter man dem i Bunkevis. Jeg antager, at naar man har valgt Betegnelsen: Udvalg, er det, fordi man den Gang var inde i en Periode, hvor man var betænkelig ved at kalde saadant noget en Kommission eller en Komité, men jeg maa maaske alligevel kalde det en Kommission. I den Skrivelse, Ministeren rettede til den paagældende Kommission, skriver Ministeren, at et eventuelt Anlæg af den nævnte løftede Jernbane — den altsaa over Frederiksberg—Nørrebro — vilde kunne udgøre et betydningsfuldt Supplement til de snart fuldførte Jernbanelinier i og ved København, og saa anmodes Kommissionen i øvrigt om at undersøge og afgive Betænkning om, hvorvidt det nævnte Anlæg eller andre Foranstaltninger sigtende til Forbedring af Samfærdselen til og fra Jernbanestationerne i København o. s. v. kan gennemføres, eventuelt af Kommu-

nerne ved Statens Hjælp. Denne Kommission har afgivet sin Betænkning i sidste Juli Maaned, altsaa efter nøjagtig 2 Aars Arbejde, og jeg beklager meget, at vi først nu ser Lovforslaget paa dette sene Tidspunkt. Imidlertid vil jeg nære det Haab, at man alligevel kan komme til ved intensivt Arbejde at gennemføre denne Sag. Denne Kommission er ogsaa ganske paa det rene med, at den oprindelige Jernbaneplean, der blev fremsat i 1901—02, bør gennemføres. Det, der her foreslaas, er jo en Del af denne — man kan sige: den ene Halvdel af det, der mangler af Pleanen fra 1901 —, og det er planlagt paa en saadan Maade af Kommitteret Ernst, der atter denne Gang har vist sin overlegne Dygtighed paa Baneanlægs Omraadet, at det kan indgaa som et ganske naturligt Led i, hvad man allerede har gennemført. Men denne Kommission siger udtrykkelig, at det maa anses for højst sandsynligt, at man senere alligevel bliver nødt til af Hensyn til Godstrafikken at anlægge denne ydre Godsbane. Det er altsaa i Virkeligheden Statsbanehensynet, der gør sig gældende.

Saa skriver Kommissionen endvidere, at den nye Linie skal besørge Person- og Godstrafikken indtil det Tidspunkt, da man vil skride til en Løsning af den nuværende Forbindelsesbane. Kommissionen gaar altsaa i Virkeligheden ud fra, at det eneste naturlige og rigtige er, at man gennemfører den oprindelige Plan, den, der blev saa stærkt beskaaret ved Loven af 1904. Naar Kommissionen alligevel ve tilbage derfor, var det af Hensyn til de betydelige Omkostninger, der vilde blive indtil 8 Mill. Kr., naar man gik ud fra Priserne i 1914. Men i den Henseende vil jeg gerne tillade mig at sige, at er der noget Foretagende der kan bidrage til, at man i Stedet for at give Understøttelse til de arbejdsløse, gav dem Løn for Arbejde, saa vilde det netop være Gennemførelsen af Pleanen af 1904, altsaa af det, som Kommissionen ogsaa her mener vil være det bedste, og det af den gode Grund, at Hovedmassen af de Penge, der vil blive udgivet, i alt Fald de første Aar, ikke vil gaa til at betale dyre Materialier, men til Jordarbejder. Hvis man saa kunde faa arbejdsløse til at arbejde for en nogenlunde skikkelig Betaling, vilde det være bedst for de arbejdsløse og for Staten, om man netop satte et saadant stort Arbejde i Gang, thi hvad kan det nytte, at man her Gang efter Gang taler om at iværksætte Arbejder til Gavn for de ar-